

1

2

BRUSELSKÉ předvečery

Text: Lucie Drdová – Foto: archiv institucí

Lehký déšť neustává a připomíná, jaké je typické bruselské počasí. V podvečer, kdy už jsou nasvíceny vánoční trhy, procházím čtvrtí Saint-Gilles. Je to příjemně svěží čas, kdy místní posedávají u venkovních stolů, choulí se do kabátů a živě se baví a smějí u skleničky vína a oblíbených piv. Atmosféru bych popsala jako směsici nenucené nonšalance se špetkou francouzské povýšenosti a zároveň otevřeného srdce pro každého, kdo sem zavítá.

Na první pohled není Brusel atraktivní destinací, ale při každém dalším setkání se ukazuje jeho ryzí charakter, který není vždy esteticky přívětivý, ale o to víc se vám dostane pod kůži. Je totiž opravdový až syrový a často sychravý. Přiznávám, že to je subjektivní popis vlastní zkušenosti, která začala téměř před šesti lety. Je to perspektiva člověka od umění, který přichází, aby se inspiroval jak výstavami a novými díly mezinárodních umělců, tak především kolegiální otevřeností a entuziasmem k inici-

aci nových projektů. Žádné téma není zapovězené. Historicky oplývá Belgie bohatou tradicí velkých mistrů, pojmy jako zaalpská renesance nebo vlámská škola spojenými s výjimečným uměleckým a sběratelským rozmachem. Současný umělecký provoz je však dávno jinde. Brusel si v něm našel pevné místo a postupně převzal výstavnou pozici Berlína jako místa pro nejaktuálnější formy umění.

Nejdříve se zastavuji před širokou výlohou etablované galerie Xavier Hufkens, ve které je exponovaná figura ukřižovaného Krista zavěšená na jednoduché dřevěné konstrukci. Doslova září do tmy, jako by se jednalo o novodobý sakrální prostor, před kterým však postávají auta na rušné ulici. Uvnitř galerie se odehrává sice obdobně tiché drama, ale perfektně inscenované. Bezpochyby je to jedna z nejlepších výstav Danha Vöa. Jeho tvorba dokonale ilustruje „eklektismus“, drzost a obrovskou míru svobody uměleckého vyjádření. V bezprostředním sousedství se nachází mnoho kvalitních

galerií, ale moje kroky se s lehkým zpožděním ubírají na opačný konec čtvrti nesoucí jméno svatého Jiljí. Vcházím do skromného prostoru galerie Damien & The Love Guru. Její majitelkou je mladá žena Priya Shettyová, která zosobňuje jednu z dílčích částí institucionální infrastruktury a je nadšenou podporovatelkou více než desítky mladých umělců z celé Evropy. Nedávno tu zahájila výstavu Jannise Marwitze. Ten zobrazuje elegické a mytické náměty klasickou technikou s naprosto současným vyzněním. Inspiraci nachází v řecko-římských reliéfech, které převádí do expresivně živoucích výjevů.

Později odcházíme s přáteli do nedalekého baru, kde pokračuje nenucená a intenzivní diskuse nad mnoha tématy příštích výstav a plány pro nadecházející rok. V této příjemné společnosti se zdá být současná až někdy přílišná „těžkost bytí“ jen ozvukem posledních měsíců. 2022 bude rokem umění! ■

Autorka je historička umění a galeristka, www.drdovalgery.com